

Zarzuty i główne argumenty

Mocą decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2002 r. ⁽¹⁾ w sprawie „pomocy państwa dotyczącej zwolnień podatkowych na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej, w których udziałowcem większościowym jest skarbowo państwa” uznano reżim zwolnień podatkowych wprowadzony na mocy art. 3 ust. 70 ustawy (Legge) nr 549/1995, art. 66 ust. 14 rozporządzenia z mocą ustawy (D.L. — decreto legge) nr 331/1993, z późniejszymi zmianami, na rzecz spółek akcyjnych, w których udziałowcem większościowym jest skarbowo państwa, świadczących usługi publiczne na terytorium lokalnym, za pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem. Decyzja Komisji nie dotyczyła spółek prywatnych, lecz została rozciągnięta na spółki utworzone na mocy art. 22 ustawy 241/1990, w których udziałowcem większościowym jest skarbowo państwa. Ponieważ jednak decyzja ta nie była skierowana do żadnych konkretnych adresatów, nie została ona doręczona żadnej ze spółek (w tym także skarżącej). Mocą rozporządzenia z mocą ustawy nr 10 z dnia 15 lutego 2007 r. państwo włoskie wykonało wyżej wymienioną decyzję, powierzając zadanie odzyskania pomocy urzędowi skarbowym (Agenzie delle Entrate). W konsekwencji urząd skarbowy w Guastalla w dniu 20 marca 2007 r. przesłał spółce skarżącej wezwania o sygn. 3796 z dnia 15.3.2007 r. do zapłaty kwoty głównej w wysokości 1 912 128,47 EUR wraz z odsetkami w wysokości 2 192 225 EUR; o sygn. 3799 z dnia 15.3.2007 r., do zapłaty kwoty głównej w wysokości 815 406,94 EUR, wraz z odsetkami w wysokości 783 529 EUR; o sygn. 3800 z dnia 15.3.2007 r., do zapłaty kwoty głównej w wysokości 439 549,29 EUR wraz z odsetkami w wysokości 712 588 EUR.

Jednakże w skarżącej spółce skarbowo państwa nie jest udziałowcem większościowym, gdyż jest to jednoosobowa spółka skarbu państwa, stąd nie mogą jej dotyczyć „rozważania Komisji i jej decyzja”.

Spółce tej powierzono świadczenie in house usług użyteczności publicznej na terytorium lokalnym obejmującym osiem gmin będących jej współnikami, w którym to celu właśnie została ona stworzona w trybie przewidzianym przez prawo.

Spółka ta zarządza usługami użyteczności publicznej w systemie prywatno-prawnym, na terytorium w przeważającej mierze lokalnym, bez możliwości wywierania wpływu na wolną konkurencję, która nie może istnieć skoro sam rynek nie istnieje.

Spółka, której kapitał jest w całości własnością skarbu państwa, nie jest niczym innym jak pośrednim organem gmin będących jej współnikami, które są rzeczywistymi beneficjentami podatkowej pomocy państwa, zakwestionowanej przez Komisję.

Z przyczyn obiektywnych i subiektywnych zwolnienie podatkowe przyznane skarżącej nie może zostać zakwalifikowane do nienależnej pomocy państwa sprzecznej z postanowieniami art. 87 traktatu.

Z powyższych względów do Sądu Pierwszej Instancji została wniesiona skarga na wyżej opisaną decyzję Komisji, która dała przyczynek sprawie T-176/07, przydzielonej czwartej izbie, która została rozstrzygnięta postanowieniem Sądu o niedopuszczalności z dnia 17 września 2007 r., uzasadnionym niedochowaniem terminu przewidzianego w art. 230 ust. 5 traktatu WE,

na mocy którego skarga o stwierdzenie nieważności powinna była zostać wniesiona w terminie dwóch miesięcy od publikacji zaskarżonego aktu lub od chwili jego doręczenia skarżącemu bądź też, w jego braku, od dnia, w którym skarżący powziął o nim wiadomość, jak stanowi art. 102 § 1 regulaminu Sądu.

Takie rozstrzygnięcie uważa się za pozbawione podstaw, także w świetle wyroków z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79 ⁽²⁾; z dnia 14 listopada 1984 r. w sprawie 323/82 ⁽³⁾; z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-358/94 ⁽⁴⁾ oraz przede wszystkim orzeczenia trzeciej izby Trybunału z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie C-346/03 ⁽⁵⁾, stąd w niniejszym odwołaniu wnosi się o jego zmianę.

Skarga do Sądu Pierwszej Instancji bowiem została złożona niezwłocznie po tym, jak skarżąca spółka dowiedziała się, że jest jednym z adresatów decyzji Komisji, czyli po doręczeniu jej decyzji podatkowych korygujących wydanych przez urząd skarbowy.

W ramach drugiego zarzutu odwoławczego wobec postanowienia Sądu Pierwszej Instancji podniesiono następnie, że orzeczenie to jest wynikiem błędnego zastosowania art. 225 traktatu.

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji bowiem należy uznać za nierozzerwalnie związane z domyślnym żądaniem wykluczenia skarżącej z zakresu obowiązywania tej decyzji, stąd żąda się zmiany postanowienia wydanego w pierwszej instancji także pod kątem orzeczonej przez ów sąd niewłaściwości ratione materiae.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 77, str. 21.

⁽²⁾ Rec. 1980, str. 2671.

⁽³⁾ Rec. 1984, str. 3809.

⁽⁴⁾ Rec. 1996, str. II — 2109.

⁽⁵⁾ Zb.Orz. 2005, str. I — 6159.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 19 listopada 2007 r. — Compañía Española de Comercialización de Aceite S.A przeciwko Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) i Administración del Estado

(Sprawa C-505/07)

(2008/C 37/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Compañía Española de Comercialización de Aceite SA

Strona pozwana: Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) i Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12a rozporządzenia Rady nr 136/66/EWG ⁽¹⁾ z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 1638/98 ⁽²⁾ pozwala zaliczyć spółkę akcyjną złożoną w większości z producentów, olejarni i spółdzielni plantatorów i producentów oliwy do „instytucji” upoważnionych do zawierania umów na składowanie oliwy z oliwek? Czy spółkę o takich cechach można uznać za równoważną z organizacjami producentów i związkami tych organizacji, uznanyymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 952/97 ⁽³⁾?
- 2) W przypadku zaliczenia spółki do „instytucji” mogących prowadzić działalność w zakresie składowania — czy „zatwierdzenie przez państwo”, które powinny posiadać te instytucje zgodnie z cytowanym art. 12a rozporządzenia nr 136/66 może być uzyskane w ramach wniosku o indywidualne wyłączenie („zezwolenie”) wniesionego do krajowego organu ochrony konkurencji?
- 3) Czy art. 12a bezwzględnie wymaga, by Komisja w każdym przypadku udzielała zezwolenia na składowanie oliwy z oliwek, czy przeciwnie — daje się on pogodzić uzgodnionego istnieniem mechanizmu uzgodnionego między producentami w celu skupowania i składowania tej oliwy z oliwek, finansowanego również ze środków prywatnych, który to mechanizm byłby wdrażany na tych samych przesłankach i warunkach, na których uruchamiane jest prywatne składowanie finansowane ze środków wspólnotowych, w celu uzupełnienia i przyspieszenia składowania finansowanego ze środków wspólnotowych i bez przekraczania jego granic?
- 4) Czy stanowisko przyjęte przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 9 września 2003 r. w sprawie C-137/00 Milk Marque w przedmiocie stosowania przez organy krajowe wewnętrznego prawa ochrony konkurencji do porozumień producentów mogących co do zasady wchodzić w zakres stosowania art. 2 rozporządzenia Rady nr 26 ⁽⁴⁾ (dotyczące stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi) pozostaje aktualne w przypadku porozumień, które z uwagi na swoje cechy charakterystyczne oraz cechy danego sektora mogą mieć wpływ na wspólnotowy rynek oliwy z oliwek jako całości?
- 5) W przypadku przyjęcia, że krajowe organy właściwe w sprawach konkurencji są upoważnione do stosowania przepisów krajowych wobec takich porozumień mogących mieć wpływ

na wspólną organizację rynku tłuszczów, czy organy te mogą bezwzględnie odmówić spółce takiej jak skarżąca możliwości skorzystania z mechanizmów składowania oliwy z oliwek nawet w sytuacjach „poważnych zakłóceń” przewidzianych w art. 12a rozporządzenia nr 136/66 zmienionego rozporządzeniem nr 1638/1998?

⁽¹⁾ Dz.U. 172, str. 3025.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1638/98 z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów, Dz.U. L 210, str. 32.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 952/97 z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie grup i stowarzyszeń producentów, Dz.U. L 142, str. 30.

⁽⁴⁾ Dz.U. 30 z 1962 r., str. 993.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de La Coruña (Hiszpania) w dniu 20 listopada 2007 r. — Lubricantes y Carburantes Galaicos, S. L. (Lubricarga) przeciwko Petrogal Española S.A., obecnie „GALP Energía España SAU”

(Sprawa C-506/07)

(2008/C 37/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de La Coruña

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lubricantes y Carburantes Galaicos, S. L. (Lubricarga)

Strona pozwana: Petrogal Española S.A., obecnie „GALP Energía España SAU”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jeżeli umowa zawarta pomiędzy „Lubricarga S.L.” i „Petrogal S.A.” jest umową, do której ma zastosowanie zasada „de minimis”, art. [81] traktatu nie ma w żadnym przypadku zastosowania, czy też, mimo takiej kwalifikacji tej umowy, to postanowienie traktatowe będzie miało do niej zastosowanie w przypadku zobowiązania prowadzącego stację benzynową do stosowania ustalonej przez dostawcę końcowej ceny sprzedaży detalicznej lub też w przypadku ciążących na odsprzedającym zobowiązań wyłącznego zakupu i zakazu konkurencji niepodlegających ograniczeniom czasowym ustanowionym w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1984/83 ⁽¹⁾ oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2790/1999 ⁽²⁾?